

ထွန်းတောက်

အိပ်မက်ဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်မှန်

ထူးထွေဆန်းပြား စာစုများ

2016

စာရေးသူ၏ ဝန်ခံချက်

အမျိုးမျိုးသော ဘဝပေးအခြေအနေတို့ ကြောင့် အတန်းစာ ဆက်မသင်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘွဲ့မရခဲ့ပါ။ လက်ဦးဆရာ၏ အားပေးမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်းကောင်းများ ၏ အားပေးမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထက်သန်သော စာပေဝါသနာကြောင့် လည်းကောင်း စာရေးဖြစ်ခဲ့ပါ သည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စာရေးဆရာဟု မခံယူဝံ့ပါ။ အားငယ်စိတ်များ အစဉ်အမြဲ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိခဲ့ပါသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော့်နာမည်နောက်တွင် စာတန်းရှည်ကြီး များ မထည့်နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။

စာရေးဆရာများ သည် နာမည်၏ နောက်မှ စာတန်းရှည်ကြီးတွေ တသီတတန်းကြီး ရှိနေကြ ခြင်းကို ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။ စာစတင်ရေးပြီးနောက်ပိုင်း ပို၍ ပို၍ သိလာခဲ့ပါသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ၊ နှစ်ပေါင်း (၂၀)ကျော် လက်တွဲအလုပ်လုပ်ခဲ့သူ၏ ကျေးဇူး ကြောင့် ရွှေပြည်သာမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်းသို့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့သည့် နောက်ပိုင်း အသင်းသား အင်အား(၈၀) ကျော်ရှိသော အသင်းကို ဦးဆောင်သူ စာရေးဆရာကြီးများ ၊ အသင်းသူ အသင်းသား စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများ ၏ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှုမရှိ၊ တလေးတစား ပျူငှာဖော်ရွေမှု၊ အားပေးကူညီမှု၊ မသိသေးသော မေးခွန်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းလမ်းညွှန်ပေးမှုများ ရရှိ ခံ

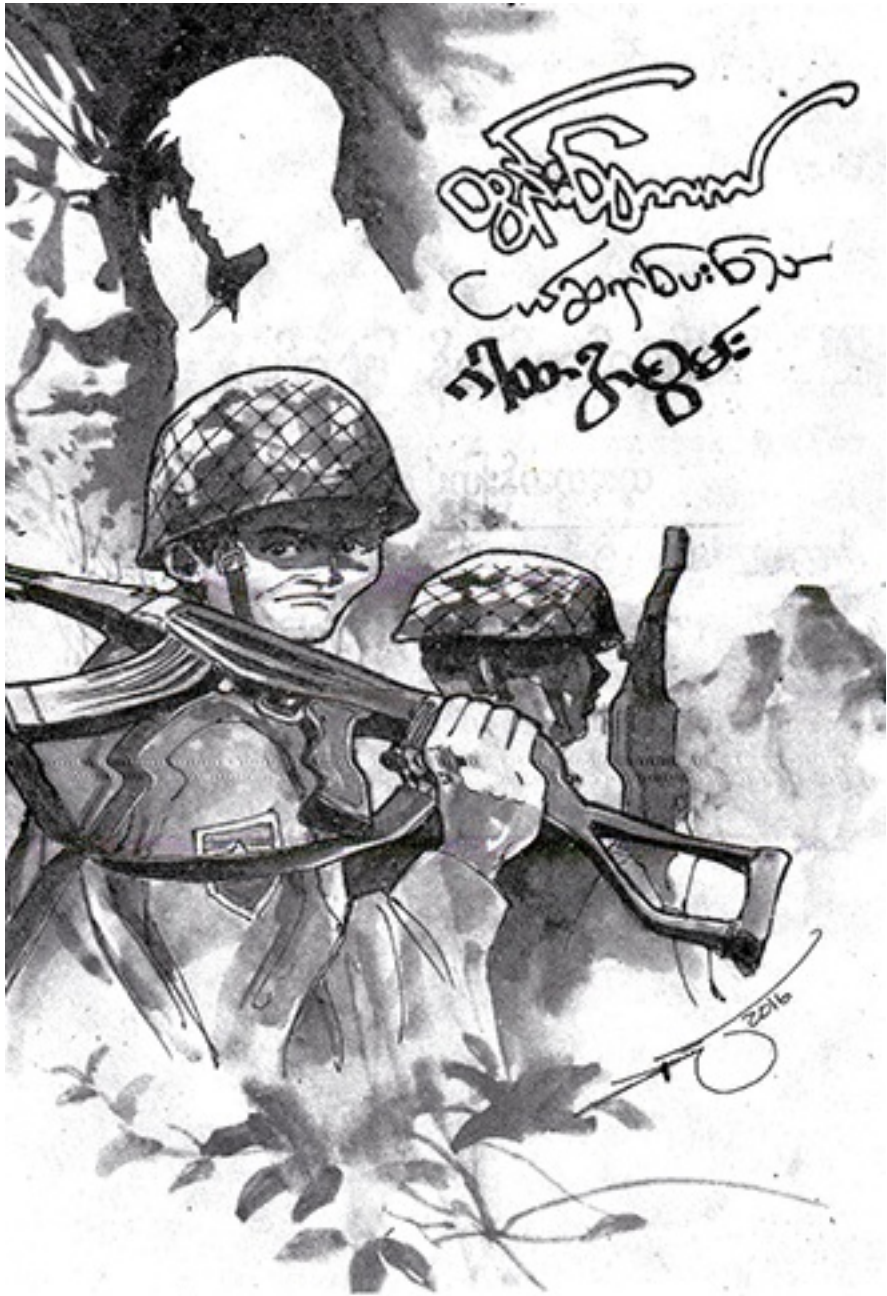
စားရသည့် နောက်ဆုံး စာရေးပြီး သုံးနှစ်သား လမ်းလျှောက်စ ဦးကျ
ည်ပွေ့(လက်သစ်) တစ်ယောက် ငရုတ်ကျည်ပွေ့ အတက်ပေါက်ဖို့ ကြိုး
စားရုန်းကန်လျက် ရှိပါကြောင်း။

စာရေးသူ၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှုကို စာအုပ်၏ နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် ဖတ်
ရှုနိုင်ပါသည်။ ။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်လျက်။

ထွန်းတောက်

ငယ်ဆရာပေးသော ဂါထာအစွမ်း

ဝန်ထမ်း
အားပေးရန်
အားပေးရန်

2016

သည် အကြောင်းကို ရေးသားရန် စိတ်ကူးရှိနေခဲ့သည် မှာ ကြာခဲ့ပြီ။
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှုမိတိုင်း သည်
အကြောင်းကို ရေးချင်လာနေမိသည်။ အကြိမ်ကြိမ်လည်း ရေးသားရန်
စိတ်ကူးခဲ့မိသည်။ ။

သို့သော် အကြောင်းအရာသည် ဘဝလွန်၊ လောကလွန်ဟု ဆိုရမည့်
ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာဖြစ်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူ
များက အယုံအကြည်ရှိကြပါမလားဟု တွေးမိ၍ လက်တွန့်နေခဲ့ရသည်
။

ယခုဆိုလျှင် လက်တွန့်ရင်း၊ ရေးချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ရင်းနှင့် စာရေး
သက်ကလေးသည် ပင် လေးနှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အမြတ် မများ သော်လ
ည်း အရင်းမရှုံးသော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့ ဖူးပြီ။
ထို့ကြောင့် အတန်အသင့် အတွေးအရေး ရရှိနေပြီဟု လည်း ဆိုက ဆိုနိုင်
သည်။ ။

သည် ဘဝလွန်၊ လောကလွန်အကြောင်းအရာသည် ဘာသာရေးနှင့်
လည်း စပ်ဆိုင်နေပြန်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့ စိတ်ဝင်
စားဖွယ်ဖြစ်ရသည်။ ။

ထို့နောက် ဤအကြောင်းအရာသည် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သောကြောင့် ခို
င်လုံမှု အပြည့်အဝရှိသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်ဆင့်ပြောပြ၍ မှ
တ်သားထားသည် ကို ရေးသားခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ အစအဆုံး
ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သော အကြောင်းအရာကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ။

အကြောင်းအရာသည် သိပ်ပြီးလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ကြီးဟု မဆိုလော
က်သော်လည်း ထူးသည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ဖန်
တီးဇာတ်လမ်း၊ ထွင်ဇာတ်လမ်းဟု ပင် ထင်ဖွယ်ရှိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ရေးသားတင်ပြရာ၌ နေရပ်လိပ်စာနှင့် ပါဝင်သူအချို့တို့ကိုပါ ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် စိတ်ကူးထားသည်။ သွားရောက်လေ့လာလိုသူများ လွယ်ကူစေရန်အတွက် ရည်ရွယ်ပါသည်။

***

ကျက်သောင်းချောင်း ရွာကလေးသည် တောဆန်လွန်းသောကြောင့် သာယာကြည်နူးဖွယ် ရှိ သည်။ ဒိုးသောင်ကျေးရွာအုပ်စု၊ တောင်ငူခရိုင်ထဲတွင် ပါဝင်သည်။ ရွာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောင်ကျ ချောင်းများ၊ စပါးကွင်းများ၊ ကိုင်းခင်းများ၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်များ ရှိပြီး ပဲခူးရိုးမကြီး၏ တောင်ခြေတွင် တည်သောကြောင့် ရာသီဥတုလည်း ကောင်းသည်။

ရွာသူရွာသားများမှာ တောင်ယာကိုင်းခင်း လယ်လုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြပြီး ရာသီဥတု အလျောက် သုံးရာသီပတ်လုံး အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်နိုင်သဖြင့် ဝင်ငွေလည်း စိုစိုပိုပိုရရှိကြ၊ စားသောက် သုံးစွဲလှူဒါန်းနိုင်ကြသည်။

တပ်ကြပ်ထွန်းရီသည် သင်တန်းဆင်းပြီးနောက် ခွင့်(၁၀)ရက်ရ၍ မိဘများအား ကန်တော့ရန် နှင့် ရွာကိုလည်း အောက်မေ့သဖြင့် ဇာတိဖြစ်သော ကျက်သောင်းချောင်းရွာလေးသို့ ရောက်နေသည် မှာ (၁၀)ရက်ရှိခဲ့ပြီး ခွင့်လည်း ပြည့်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သတင်းပို့ရမည့် တပ်သို့ပြန်ရန် မနက်စောစော မိဘတို့ အား ဦးချကန်တော့ပြီး ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော ငလှ၊ ကုလား၊ ငပြူးတို့ နှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆည်းလည်း သံများ တချွင်ချွင်ဖြင့် သပ္ပာယ်လှစွာသော မြစောညီ
နောင်ဘုရားကြီးအား ဝင်ဖူး ကြ၏။ ထို့နောက် ငါးထပ်ကြီးဘုရား၊ ထိုင်
တော်မူရုပ်ပွားတော်ကြီး စသည် ဖြင့် ကန်တော့ကြပြီးနောက် ငယ်ဆရာ
အရင်းဖြစ်သော ဒိုးသောင် (မြောက်ဘက်ကမ်း) ကျေးရွာအုပ်စု ဆရာ
တော် ဦးဝေပုလ္လ၏ မှန်ခေါင်းသွင်းထားသော ရုပ်ကြွင်းကလာပ်အား လ
က်အုပ်ချီကာ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကကဲ့သို့ အာရုံ ထင်လောက်အောင်
ကြည်ညိုနေစဉ်-

"ဒကာလေး၊ မင်းတို့ စစ်သားတွေဆိုတာ အန္တရာယ်များ လွန်းတယ်။
ဘုန်းဘုန်း ဂါထာတစ်ပုဒ် ပေးလိုက်မယ်။ ဉာဏ်ရှိသလိုသာ သုံးလေ"

ဟု ငယ်ဆရာတော် ဦးဝေပုလ္လ၏ အသံတော်ကို
ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်ကြီးပင် ကြားလိုက်ရသည် ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဆရာတော်၏ သက်ရှိထင်ရှားရုပ်ပုံ
တော်ကို အာရုံပြုပြီး သံဃာ့ ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဆိုနေချိန်ဖြစ်၍
လှည့်မကြည့်ဖြစ်သေးဘဲ

"တင်ပျံ့ ဘုရား"

ဟု သာ ပြန်လျှောက်ထားလိုက်သည် ။

"နုတ်တိုက်ချပေးလိုက်မယ်၊ လိုက်ဆိုပေရော"

ဆရာတော်က သုံးခေါက်ချပေး၍ ကျွန်တော်လည်း သမာဓိကို ကော
င်းစွာထားပြီး လိုက်ဆို သည် ။ ဆရာတော်၏ အသံတော် ပြတ်သွားပြီး
နောက် ကျွန်တော် စိတ်နှင့် ဆိုကြည့်သည် ။ ရသည် ။

ဆရာတော်၏ အသံတော် နောက်ထပ်ပေါ်မလာ၍
ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အသံတော်ကို ကြားလိုက်ရသော နေရာ

တွင် ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

"ဟာ ..."

ကျွန်တော် အလွန်အမင်း အံ့သြသွားရလေသည်။ နောက်ဘက်တွင် လည်း ကျွန်တော့်ကို ရပ်စောင့်နေကြသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှ တစ်ပါး အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းများအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ငပြုက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်လျှောက် လာပြီး

"ဘာတုံး၊ မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်ဆန်ပြူးပြူးနဲ့ "

ဟု ကျွန်တော်၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာမေးသည်။

"ခုတင်က ငါ့ကို ဆရာတော် ဂါထာတစ်ပုဒ် ချပေးနေတယ်လေ။ မင်းတို့ မကြားလိုက်ကြဘူး လား"

"ဟင့်အင်း ... မင်းတစ်ယောက်တည်း ဆိုနေတာပဲ ကြားနေရတာ"

ကျွန်တော် မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး ဒီကောင်တွေများ ဆရာတော်၏ အသံတော်နှင့် တူအောင် တိုင်ပေး နေကြလေသလားဟု လည်း သံသယဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ...

"တကယ်ကွ၊ ခုတင်က ဆရာတော်အသံကြီးနဲ့ နောက်ကနေ ငါ့ကို ချပေးနေတာ။ မင်းတို့ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ နောက်ပြောင်ပြီး ချပေးနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး နော်"

"ဟာ ... တကယ်ပဲ"

ကျွန်တော် သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်သို့ထားတာ ဖင်ချ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ထ ... သွားမယ်"

ဟု ငပြူးက ပြောသည်။ ။

"နေပါဦးကွ ... တကယ် တကယ်။ ခုတင်က ဆရာတော် ဂါထာချပေးနေလို့ ငါလိုက်ဆိုတာ ရသွားတယ်။ တကယ့် ဆရာတော်အသံကြီးနဲ့ပဲ။ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာကြီးပဲ။ မင်းတို့ ကော မအံ့ဩကြ ဘူးလား။"

"မအံ့ဩပါဘူး။ ဆရာတော်က ဒီနေရာမှာ နတ်ဖြစ်နေလို့ မင်း ပြောကံကျားသတ်လို့ သေမှာ စိုး ပြီး ဂါထာ သင်ပေးတာနေမှာ ပေါ့။ ဒါ အံ့ဩစရာလား ဆရာနဲ့ တပည့်ပဲ"

"မင်းသာ မြို့ကို အရောက်စောသွားလို့ အဲဒီဂါထာတော်ကို မရလိုက်တာ။ တို့ တွေအားလုံးကို ဆရာတော် သင်ပေးခဲ့သားပဲ။ ဒါကြောင့် မင်း ခုတင်က ရွတ်ဆိုနေတာ ကြားလိုက်တာနဲ့ ဆရာတော် ဂါထာမှန်း တန်းသိလိုက်တာ"

"အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဆရာတော်အသံကြီးနဲ့ ပဲ။ တော်တော် ထူးဆန်းတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ငါ အရမ်းအံ့ဩနေမိတာ။ မင်းတို့ ကိုလည်း သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ဘဲ ဆရာတော်ကြီးက ငါ့ကို ဂါထာသင်ပေးတယ်ဆိုတော့ ငါ့လိုပဲ အံ့ဩကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာလေ"

"မအံ့ဩပါဘူး။ တို့ ဆရာတော်က သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကပင် အကျင့်ထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆိုတော့ နတ်ဖြစ်တာ အံ့ဩစရာလား။ နတ်ဖြစ်တာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ ဗြဟ္မာတို့ ၊ ရဟန္တာတို့ တောင် ဖြစ်သင့်"

တာပဲ"

ကျွန်တော် ငပြူးကိုကြည့်ပြီး သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် .....

"ကိုင်း ... သွား သွား။ မင်းနဲ့ စကားပြောလို့ မကောင်းဘူး။ ။
တော်ကြာ ငါ ဆွဲထိုးမိလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်က ထူးဆန်းသော သည် အကြောင်းကို ငပြူးအား တအံ့
တဩဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ။ ထူးလည်း ထူးဆန်းလွန်းသည်။ ။
ဆရာတော်၏ ရုပ်သွင်ကို မမြင်ရဘဲ အသံတော်ဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းဂါ
ထာတော်ကို ချပေးသွားသည်။ ။

ငပြူးသည် ဤသည် ကိုပင် မအံ့ဩဘဲ သာမန်ဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခုကဲ့
သို့ မထုံတတ်တေးလုပ်နေ၍ ကျွန်တော် ငပြူးအား မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိ
သည်။ ။

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင် မူ စွဲထင်၍ သွားမိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စစ်
သားဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၍ မဆုံးလောက်အော
င်ပင် ဖြစ်နေမိသည်။ ။ ဂါထာတော်၏ အစွမ်းကိုလည်း လက်တွေ့ကျကျ
ပင် နားလည်ချင်နေမိသည်။ ။

***

မှန်သည်။ ။ ဆရာတော်၏ ဂါထာတော်သည် အလွန်အမင်း အစွမ်းထ
က်သည် ကို လက်တွေ့ကျ ကျ နားလည်ရသည်။ ။

ဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းနှစ်ခုကို တင်ပြလိုသည်။ ။

မိခင်တပ်ရင်းကို ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ တပ် ကချင်ပြည်နယ်၊ ဆဒုံနယ်မြေ အရှေ့ခြမ်း ကန်ပိုင်တီးနှင့် ဆဒုံစခန်း ဝရာဘွမ်တောင်ကုန်းတွင် ရောက်ရှိနေကြစဉ် ဗကပတို့ တပ်စွဲ ထားသော (၇၃၀၂)တောင်ကုန်းကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန် စစ်ဆင်ရေးကြီးတစ်ခုအား ပြုလုပ်ကြရ သည်။ ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ တပ်ကြပ်အဆင့်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း တပ်စုမှူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ။

တစ်နေ့တွင် ကွပ်ကဲမှူး ဗိုလ်မှူးဦးစီးသည့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲစစ်ကြောင်း ဝရာဘွမ်တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ။ တပ်ရင်းမှူးဦးစီးသည့် တပ်ခွဲသုံးခွဲနှင့် ပေါင်းကာ (၇၃၀၂) ရန်သူ့တောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက်ရန် ချက်ချင်းစီစဉ်ပြီး ဆက်ထွက်လာကြသည်။ ။

စခန်းမှ ထွက်၍ သုံးမိုင်ခန့်သို့ရောက်သော် ရန်သူများ ထောင်ထားသော နင်းမိုင်းကို ဝန်တင် လားတစ်ကောင် တက်နင်းမိ၍ ရင်အုံကြီး ဟင်းလင်းပွင့်ကာ နေရာမှာ ပင် သေဆုံးသွားလေသည်။ ။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ရဲဘော်တစ်ယောက်လည်း နင်းမိုင်းထိကာ ညာဘက်ခြေထောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ။

ရှေ့ဆုံးပွိုင့်တပ်စုနှင့် လိုက်ပါသွားကြသော မိုင်းအဖွဲ့၊ မိုင်းရှာစစ်သည် တို့ ၏ စွန့်စားရှာဖွေခြင်း ကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် နင်းမိုင်းငါးလုံးကို ရှာဖွေရရှိသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်၏ အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော်ကို မပြတ်ရွတ်ဆိုနေခြင်းကြောင့် ထင်သည် ။ ။ မိုင်းကွဲခြင်း၊ မိုင်းရှာတွေ့ရှိခြင်းများ အနီးအနားမှာ ချည်း ဖြစ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်

ခုသော ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်မျှ မကျရောက်ခဲ့ပေ။

ရှေ့တန်းနယ်မြေများမှာ သာ လှုပ်ရှားကျင်လည်နေရသော ကျွန်တော့်အဖို့ အမျိုးမျိုးသော ရန်သူတို့ ၏ အန္တရာယ်များ သည် ပတ်လည်ဝိုင်းဘိသို့ ရှိနေလေသည်။ ။

ထိုတောင်တန်းပေါ်တွင် ကင်းတို၊ ကင်းရှည် ချနေချိန်များ တွင် လည်း နံနက်၊ နေ့၊ ည မပြတ်တမ်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြသော်လည်း ကျွန်တော်ရောက်နေသော နေရာအနီး၌ ကျရောက်ပေါက်ကွဲခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။

နေရာအတော်များများ တွင် ရန်သူတို့ ထောင်ထားသော နင်းမိုင်းများ ရှိနေသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သော ရဲဘော်များ သည် ပင် ထိခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ချေ၊ တောဝက်နှင့် ကျွဲ၊ နွားများ ရွာသူရွာသားများ သည် သာ ကံနိမ့်ကံဆိုးရှာကြသည်။ ။

စစ်ကြောင်းထွက်စဉ် ရန်သူများ နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများ ချောင်းပစ်ခြင်းများ ရှိသော်လည်း ရန်သူတို့ ကျည်ဆန်သည် ကျွန်တော်၏ အနားမှ ပင် ဖြတ်သန်းခြင်းမရှိပေ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြတ်သန်းခြင်းရှိလျှင်လည်း ထိခိုက်ခြင်း၊ ကျရောက်ပေါက်ကွဲခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

***

၁၉၇၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၅)ရက်နေ့တွင် မြောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်၊ အမှတ်(၁) စစ်ဗျူဟာ မှူး၊ ဦးစီးကွပ်ကဲမှူးဖြင့် အမှတ်(XXX) တပ်ရင်း တပ်ခွဲ(၄)၊ အမှတ်(XXX) တပ်ရင်းတပ်ခွဲ(၂)တို့ ပူးပေါင်း၍ ဆဒုံ

နယ်မြေအရှေ့ခြမ်း၊ ကမ်းပိုင်တီးနှင့် ဆဒုံအကြား ဗကပတပ်ရင်း (၁၀၁) က အင်အား (၂၀၀)ခန့်ရှိ ပွိုင့် (၇၃၀၂)တောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက်တိုက်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲရာတွင် လည်း ကျွန်တော် ပါဝင်ခဲ့ သည် ။

တပ်ရင်းမှူး ဦးစီး(၃)ခွဲ ချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်း၊ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး ဦးစီး (၂)ခွဲ ပိတ်ဆို့ရေး စစ်ကြောင်း၊ ခလရ(XXX) ရှေ့တန်းမှူးဦးစီး (၂)ခွဲ ဖြတ်တောက်ရေးနှင့် သယ်ပို့စစ်ကြောင်း စသည် ဖြင့် ဖွဲ့စည်းပြုလုပ် ကာ စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲကြီးကို စကြလေသည် ။

မနက်(၁၀)နာရီတွင် စတင်တိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူ့တောင်ကုန်း ရင်ကွဲ တောင် နှစ်တောင်ကို စတင် သိမ်းပိုက်စဉ် ကျွန်တော့်တပ်စိတ်မှာ တပ်ရင်းမှူး၏ လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ယူရလေသည် ။

ရန်သူများ စိုးမိုးထားသည့် တောင်ကုန်းများကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် နေစဉ်တွင် တပ်ရင်းမှူး သည် ပစ္စတိုနှစ်လက်ကို ကိုင်၍ ကုန်းကမူလေး မှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တက်ကြွစွာဖြင့် ကွပ်ကဲအမိန့်ပေး နေလေသည် ။

တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များမှ ရန်သူတို့ ၏ ရင်ကွဲတောင်နှစ်လုံးကို သိမ်းပိုက်အပြီး အလံထောင် နေသည် ကို ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြည့်နေစဉ် ရန်သူများကလည်း သူတို့ ၏ ရင်ကွဲတောင်နောက်ကျော ဘက် (၇၃၀၂) တောင်ပေါ်မှ လက်နက်ကြီးများ ဖြင့် ပစ်ခတ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည် ။

ထိုလမ်းကလေးမှ သွားပြီး တိုက်ခိုက်၍ လည်း
ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိပေ။
ရန်သူ၏ သတ်ကွင်းထဲသို့
အလိုအလျောက် ဝင်သွားနိုင်သည် ။

ဖြစ်နိုင်ခြေမှာ ရန်သူများ မမျှော်မှန်းသော

တောင်ကမ်းပါးယံမှ

လျှို့ဝှက်စွန့်စားသွား လာပြီး

အလစ်အငိုက် ဝင်တိုက်ရန်

နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိလေသည်။ ။

ကျွန်တော်နှင့် တပ်ရင်းမှူးလည်း ရင်ကွဲတောင်ကြီးအောက်ခြေက ကုန်းကမူလေးတွင် ရှိနေကြသည်။ ။ ထိုအခိုက်တွင် ရန်သူ၏ (၈၂-မမ) စိန်ပြောင်းသီး ကောင်းကင်ပေါ်မှ ဝဲပျံလာနေသည် ကို ကြားသိလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်သည် အလျင်အမြန် တပ်ရင်းမှူးကြီးကို တွန်းချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း တပ်ရင်းမှူးကြီး ကျသွားသော ကျောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ လှိမ့်ချလိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ ... ထွန်းရီ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ"

ဟု တပ်ရင်းမှူးကြီးက ကျွန်တော့်အား ဟိန်းဟောက်နေစဉ်မှာ ပင် ရန်သူ၏ (၈၂-မမ) စိန်ပြောင်းပုံးသီးကြီးသည် တပ်ရင်းမှူးကြီး ရပ်နေခဲ့သောနေရာတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလေသည်။ ။

"အိုး ... ဒီလိုလား၊ ကျေးဇူးကွာ"

ယခုမှ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပြီး တပ်ရင်းမှူးကြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တွန်းချသည် ကိုလည်း သဘောပေါက်သွားပြီး ကျေးဇူးတင်လေသည်။ ။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်တော်ရော တပ်ရင်းမှူးကြီးပါ တစ်စစီ ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။ ။

ထို့နောက်မှ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ထိုတောင်မူပေါ်သို့ ပြန်တက် လာကြပြီး တပ်ရင်းမှူးကြီး လည်း ယခင်အတိုင်း ဆက်လက်၍ ကွပ်ကဲ ရင်း အမိန့်ပေးနေလေသည်။ ။

သိပ်ပြီးမကြာခင် အခြေအနေတည်ငြိမ်စ ပြုလာ၍ တပ်ခွဲများ သိမ်း ပိုက်ထားကြသည့် ရင်ကွဲ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆက်သွားကြသည်။ ။ တပ် ရင်းမှူးကြီးက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်း သည်။ ။ ထိုည ဌ် ထိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာ တင် စခန်းချကာ ရပ်နားခဲ့ကြရသည်။ ။

သည် တောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည် မှာ တပ်ခွဲ(၄)နှင့် တ ပ်ခွဲ(၅)တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ။ နောက်ရက်တွင် (၇၃၀၂)တောင်ကုန်းကို သိမ်း ပိုက်ရန် ပြန်လည်စုဖွဲ့ကြပြန်သည်။ ။

ထိုတောင်ကုန်းကိုလည်း ဆုတ်ခွာသွားကြသော ရန်သူများ နေရာယူ ထားကြသည်။ ။ ရန်သူများ ကို သွားတိုက်ရန်မှာ လည်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် ရင်ကွဲတောင်နှင့် ဆက်သွယ်နေသော တောင်ကမ်းပါးယံက ရန်သူများ သွားလာနေကြသည့် လူတစ်ယောက်၊ လားတစ်ကောင်မျှသာ သွား လာ၍ ရသော လမ်းကလေးတစ်ခုမျှသာ ရှိ သည်။ ။

ထိုလမ်းကလေးမှ သွားပြီး တိုက်ခိုက်၍ လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိပေ။ ။ ရန်သူ၏ သတ်ကွင်းထဲသို့ အလိုအလျောက် ဝင်သွားနိုင်သည်။ ။ ဖြစ်နိုင်ခြေမှာ ရန်သူများ မမျှော်မှန်းသော တောင်ကမ်းပါးယံမှ လျှို့ဝှက် စွန့်စားသွား လာပြီး အလစ်အငိုက်ဝင်တိုက်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိ လေသည်။ ။

အန္တရာယ်ကြီးလွန်းသောကြောင့်

ထင်တိုင်း မပေါက်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ။
ဂရုတစိုက် မိုင်းရှာပြီးမှ တစ်ယောက်ခြေရာကို
တစ်ယောက်နင်းပြီး သွားနေကြရသည်။ ။
နေရောင် မမြင်၊ မြူ မစင်ချိန်ဖြစ်၍
ရာသီဥတုသည် ကျွန်တော်တို့ ဘက်က
အကာအကွယ်ရလျက် ရှိနေလေသည်။ ။

စုဖွဲ့တိုင်ပင်ကြရာ၌ ကျွန်တော်က ထိုအတိုင်းပင် အကြံပြုသည်။ ။ တ
ပ်ခွဲမှူးလည်း ကျွန်တော် အကြံပြုသည် ကို လက်ခံကာ ကျွန်တော့်တပ်စု
ကိုပင် ပွိုင့်မှ သွားစေလေသည်။ ။

ကျွန်တော် ဦးစွာ သွားရမည့် လမ်းခရီးကို အာရုံပြုပြီး ဆရာတော်
သင်ပေးလိုက်သော အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော်အား ရွတ်လေသည်။ ။
နှုတ်တက်နေပြီဖြစ်၍ အာရုံမပြုဘဲ ရွတ်လျှင်လည်း ရနေသည်။ ။ ကျွန်
တော်လည်း သွားလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရန်သူများကို ဂရုစိုက်ရင်း ဂါ
ထာတော်ကိုသာ မပြတ်ရွတ်နေမိသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်သွားချိန်တွင် ရန်သူများ နေရာယူထားကြ
သော (၇၃၀၂)ပွိုင့် တောင်ကုန်းတစ်ကြောကို လက်နက်ကြီးများ ဖြင့် ပ
စ်ကူပေးထားသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ က တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် စွန့်စားပြီး
တက်နေခိုက်တွင် ရန်သူဘက်ကလည်း လက်နက်ကြီး
လက်နက်ငယ်များ ဖြင့် ပစ်ခတ်နေ၍ တဂျိမ်းဂျိမ်းပေါက်ကွဲနေလေသည်
။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မှာ ချမ်းအေးလွန်းသော ဆောင်းကာလမှာ ပ

င် ချွေးတပြိုက်ပြိုက်ကျနေကြသည်။ ။

အန္တရာယ်ကြီးလွန်းသောကြောင့် ထင်တိုင်းမပေါက်နိုင် ဖြစ်နေကြသည် ။ ဂရုတစိုက် မိုင်းရှာ ပြီးမှ တစ်ယောက်ခြေရာကို တစ်ယောက်နင်းပြီး သွားနေကြရသည် ။ နေရောင် မမြင်၊ မြူ မစင်ချိန် ဖြစ်၍ ရာသီဥတုသည် ကျွန်တော်တို့ ဘက်က အကာအကွယ်ရလျက် ရှိနေလေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ချီတက်နေကြရသော လမ်းကြောတစ်လျှောက်တွင် ချောင်ကြိုချောင်ကြားများကို ချည်း ဖြတ်ကျော်တွယ်ကပ် သွားနေကြရသည့် အပြင် ရန်သူတို့ ၏ ကျည်ဆန်များ တအုန်းအုန်း ပေါက်ကွဲနေသည့် အကြားမှ ကျွန်တော်တို့ တပ်စု လူအင်အား (၂၅)ယောက်တို့ သည် အသက်အန္တရာယ် ကင်းလွတ်လျက်ပင် ရှိနေကြသည် ။

ရန်သူ ပွိုင့်(၇၃၀၂) တောင်ကုန်း ကိုက်တစ်ထောင်ခန့် တောင်ကမ်းပါးယံကို ရောက်နေသော ကျွန်တော်တို့ တပ်စုမှာ သတိဖြင့် ရန်သူစခန်း မိုင်းကွင်းကို ဖြတ်နေကြရသည် ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ တပ်စုသည် ရန်သူ၏ သတ်ကွင်းထဲ၌ အလစ်အငိုက်မိသလို ဖြစ်သွားရ ပြန်လေသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ပစ်မိန့်ပေးလိုက်ရာ ရှေ့နှင့် ဘေးမျက်နှာများမှ လက်နက်ကြီး လက်နက်ငယ်သံများ ဆူညံ လာလေသည် ။ အခြေအနေသည် ဆိုးသည် ထက် ဆိုး၍ လာနေ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ၏ နောက်တန်းမှ လက်နက်ကြီးများ ဖြင့် တရစပ် ပစ်ကူပေးလာ သောကြောင့် အခြေအနေသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည် ။ ရန်သူများ ခုခံပစ်ခတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားကြ၍ နေ့လယ် (၁၂)နာရီအချိန်တွင် တိုက်

ပွဲပြီးဆုံးသွား လေသည် ။

ကျွန်တော့်တပ်စု လူ(၂၅)ယောက်တွင် တစ်ယောက်မျှ ထိခိုက်ကျဆုံးခြင်း မရှိပေ။ တပ်ခွဲ အင်အား (၅၀)တွင် တစ်ယောက်သာ ရန်သူ့မိုင်းထိကာ ဒဏ်ရာရရှိသည် ။

ရန်သူ့တောင်ကုန်းကို အပြီးတိုင် သိမ်းပိုက်ရှင်းလင်းကြရာ ရန်သူ့အလောင်း(၂)လောင်း၊ အိမ် -၂၃ မောင်းပြန်တစ်လက်၊ လက်နက်ကြီး ၈၂-မမ၊ ၆၀-မမ ဗုံးကြီး အလုံး(၂၀)ပါ ခြင်းတစ်ခြင်း စသည် ဖြင့် ရရှိကြသည် ။

ဤမျှလောက်ဖြင့်ပင် နတ်ဝိညာဉ်ဟု ဆိုရမည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ဂါထာတော်အစွမ်းကို သိရှိနိုင် ပေသည် ။ ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ရသော နေရာဒေသ ရှေ့တန်းနယ်မြေသည် အလွန်ကြမ်းတမ်းသည် ။ တိုက်ပွဲဖြစ်တိုင်းလည်း အကျအရှုံးများ တတ်သည် ။ ဆရာတော်ထံမှ ဤဂါထာတော်ကို ရရှိပြီးနောက် ရွတ်ဆိုပွားများ ခြင်း၊ စည်းချခြင်းများကို မပြတ် ပူဇော်ပေးနေသောကြောင့် ထိုထိုအန္တရာယ်များမှ သက်သာခွင့် ရရှိခဲ့လေသည် ။

ဂါထာတော်

ဥါ- နဂါး ဂဠုန် ကုမ္ဘာ ယက္ခ ဂန္ဓဗ္ဗ၊

ဒေဝမှန်ကူ သယမ္ဘူလေးဆူဘုရား၊

လေးတံခါး လေးပါးသစ္စာ လေးမျက်နှာ

ကာပါစေသား၊ ကွယ်ပါစေသား။

စာကြွင်း -

ဂါထာတော်ကို ရွတ်သောအခါ စိတ်ဖြင့် စည်းဝိုင်း(နေရာဒေသ အဝိုင်းအဝန်း) သတ်မှတ်ပြီး ဂါထာတော်အဆုံးတွင် ကာပါစေသား ကွယ်ပါစေသားဟူ၍ လည်းကောင်း

စည်းကို ပျက်စေလိုသောအခါတွင် လည်း အစမှ ရွတ်၍ ကာပါစေသား ကွယ်ပါစေသား နေရာ တွင် ပြယ်ပါစေသား ပျက်ပါစေသားဟု ရွတ်ဆိုရသည်။ ။

ဤဂါထာတော်သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းအတွက် အစွမ်းထက်သလို လူအများ စုပေါင်း ထားသည့် အဖွဲ့အစည်းများ တိုင်အောင် အန္တရာယ်ကင်းပြီး အစွမ်းထက်ပေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အလိုရှိကြ သူများ သုံးစွဲနိုင်ကြရန်အတွက် ဆင့်ပွားလိုက်ရပေသည်။ ။

ဤဂါထာတော်ကို ကျေးဇူးရှင် ဝိညာဉ်ဆရာတော်ထံမှ ရရှိရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် အတူ ပါလာ ကြသော ငပြူး၊ ငလှ၊ ကုလားတို့ သည် လည်း ယနေ့တိုင်အောင်ပင် နဂါးမောက်ရွာတွင် သက်ရှိကျန်းမာ စွာဖြင့် ရှိနေကြပေသည်။ ။

(၂၀၁၆၊ ဇူလိုင်လ၊ သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း)

***